

Fästningsbyggare i Södertou:

Något måste man ju göra!

Det kunde vara ett indianfort, eller en bunker, den egendomliga vitkalkade byggnad som i påtaglig ensamhet reser sig på ett slättområde inte alltför långt från Hörby i Skåne. Häpen stannar man till för att titta närmare på konstruktionen och av ägaren och byggherren, 80-årige Karl-Göran Persson, får man veta, att detta är funkis — men att mästerverket vid behov kan användas som bunker! Hela härligheten är av betong armerad med järnvägsräls och ståltråd.

Av BRITT RENGHEDEN

Foto: JAN BÄRMANN

Många är de, som av nyfikenhet vandrar upp mot byggnaden vid sidan av den ursprungliga vägen, som nu är belamrad med byggmaterial för kommande behov. Men det är inte alltid man har tur att träffa på den vänlige och pratsamme Karl-Göran Persson själv.

Han gör långa inköpsfärder per cykel till Hörby eller Eslöv — och passar inte besökaren, blir han inte insläppt. Det skulle ju kunna vara någon som fått för sig, att Karl-Göran borde flyttas över till ett ålderdomshem. Och det vill han inte.

— Aldrig i livet, säger han argt. Jag har klarat mig själv i hela mitt liv och jag tänker fortsätta med det. Jag är inte sjuk — även om man kan bli trött ibland — och maten klarar jag själv.

Den som pratat en stund med Karl-Göran får också snabbt klart för sig, att det där med ålderdomshem, det skulle aldrig gå. Här är en individ som är så absolut sig själv att han måste få fortsätta med det.

Efter ett par försök — med husundersökning, som Karl-Göran själv kallar det — får han också vara i fred. Men det finns vänliga

En vilopaus måste man ta vid mina år, säger Karl-Göran Persson. I bakgrunden pekar nybyggets järnvägsräls rakt upp från de blivande betongpelarna.

En liten plätt jord är ännu obebyggd vid fortet och där står en liten lönn, som Karl-Göran är oerhört rädd om.

Som en stenget klättrar åttioåringen runt på sitt byggnadsverk på jakt efter nya utbyggnadsmöjligheter.

...en om han inte tillater en val-
behövlig städtant. Och ibland gör
ett par poliser en avstickare för en
pratsund på kojkanter med Karl-
Göran i all vänskaplighet. Många
är de som är angelägna om att det
inte ska hända honom något. Inte
minst ett par av hans närmaste
grannar.

— Vi tittar efter, om det ryker
ans skorsten varje dag, försäk-
... Hjalmar Jönsson, som
bor ett par hundra meter längre
... Södertou. Och vi och vår
dotter hjälper honom med deklara-
tioner och formulär och annat som
samhället kräver. Klarar han det
inte själv, så kommer han till oss,
men han är fantastiskt klipsk på
sitt eget sätt.

Ska det vara kanoner?

Karl-Göran Persson är noga med
sina samhälleliga plikter och en
mera inbitet blågul själ än hans
får man nog leta efter. Riktigt ro-
ligt har han, när han berättar om
militärbesök i bunkern. För nog
tycker han att närliggande rege-
menten skulle ha nytta av den
försvarsställning han byggt. Kan-
ske skulle man kunna sätta upp en
kanon i någon av fästningens smat-
tar?

Karl-Göran tittar klurigt på oss,
spekulerar över om det gick i oss
— och skrattar gott utan att svara,
när vi undrar, om han tror att hans
bunker skulle klara en modern
krigföring. Karl-Göran tycker om
att fabulera, men han inbjuder oss
fiott att söka skydd hos honom,
om kriget skulle komma.

Men allt det han berättar är inte
fabulering. Visst är det sant att det
kommer och går folk hos "Göron",
som han kallas i bygden. Visst har
det landat en helikopter hos ho-
nom och visst kommer det polisbil-
lar. Lika visst som att det aldrig
skulle falla honom in att söka
byggnadstillstånd för alla de un-
derliga utbuktningar och torn han
placerat på sitt ursprungligen helt
vanliga hus. Självklart är att skil-
da myndigheter vill hålla ett öga
på vad han har för sig.

... och annan liten inkräkning
har han gått med på. Han har lo-
vat att inte köpa mera byggmate-
rial förrän han använt det lager
han lagt upp. Hans lilla markbit,
som ursprungligen rymde även en
trädgård, är numera så fullbyggd,
att han tvingats stapla övrigt bygg-
material på uppfartern till huset,
som även det är fullproppat.

— Man måste ju ha materialet
till hands, när man behöver det, sä-
ger han och fortsätter att bygga.
Och jag blir nog aldrig riktigt färdig
med det här, fast det börjar bli
litet jobbigt. Man måste ta sig en
paus emellanåt vid mina år.

Och det förstår man. För just nu
håller han på med att bygga en
terrass, där metertjocka pelare
växer uppåt för varje dag. Inuti
var och en ställer han ett par järn-
vägsräls på högkant och gjuter ce-
ment i formarna omkring dem.
Man baxnar inför hans fysiska för-
måga. Men han bara skrattar.

— Något måste man ju syssla
med för att inte stelna till — och
då kan jag ju lika gärna fortsätta
att bygga!

Materialet skaffar han från alla
håll och kanter. Gamla bjälkar
från rivningshus, gamla trallor.
Han cyklar runt och betalar kon-
tant och leveransen kommer prompt
per lastbil. Åtskilligt får han också
från folk som känner till honom.
Men det gillar inte Karl-Göran.
Han vill betala för sig. Och han har
ju pensionen!

Den får han, som de flesta på
landet, levererad av lantbrevbära-
ren, som numera vant sig vid Karl-
Göran, men det var en häpen
kvinnlig brevbärare som för inte
så länge sedan travade upp längs
stigen till "Göron" för första gång-
en. Pensionen ska ju kvitteras ut.

Bunker — inte drömslott

Hur det är med det där upplaget
på vägen är litet tvivelaktigt. Nå-
gon säger, att han placerat ut det
gamla virket för att hålla nyfikna
borta från den närmaste husknu-
ten, själv talar han bara om lager
— och han är ingen enstöring.

Alla inköp görs per cykel, men då kryper byggherren ur arbetskläderna och vita mössan kommer fram.

Men när ett par pojkar slog ut
rutorna i det ursprungliga huset,
murade han resolut igen dem. Nå-
gonstans i hans huvud spökar tid-
ningarnas rapporter om åldrings-
överfall. Kanske undrar en och an-
nan, om han har pengar i madrass-
sen. Men det har han inte. Karl-
Göran anlitar bank. På goda vän-
ners inrådan.

Kanske är det sådana fundering-
ar, som satt igång hans fästnings-
byggande på allvar. Men Karl-Gö-
ran har alltid tyckt om att bygga.
Han är född på en gård i närheten
och redan som pojke byggde han

(Forts. på sid. 78)

Önskestafetten: Möt människan!

Läsarnas egen Önskestafett fortsät-
ter. Önska på, bara! Har ni någon i
er närmaste omgivning eller känner
till någon, som har något att berätta
eller som utträttat någonting ni tycker
det ska skrivas om, skriv till Hemmets
Veckotidning, N. Bulltoftavägen 65,
212 20 Malmö. Märk kuvertet "Önske-
stafetten". Vi honorerar alla
tips som resulterar i artiklar.

Fästningsbyggare . . .

(Forts. från sid. 61)

om ett kycklinghus, där han höll till med sina kamrater. Han fortsatte att bygga och restaurera på familjegårdarna runt omkring, men det blev en paus, när han tog värving under en del år och fick hand om hästar. Han har också varit kusk under åtskilliga år och sedan blev han något av en bygdens allt-i-allo.

Nu känner han sig trygg och nöjd med tillvaron i sin fästning, säker på att ingen längre ämnar flytta på honom. Han tycker att han fått sitt eget och att han nått sitt mål i samlandet av byggmaterial, inte till ett drömslott, utan till en fästning som försvar för ålderdom och integritet. Han tycker att han har segrat i sin kamp med myndigheter och oförstående omgivning, när han envist hållit på sitt oberoende — och han har roligt.

— Klart man måste syssla med något, säger han. Jag har arbetat i hela mitt liv — och jag tror inte det är många åttioåringar som klarar det här jobbet.

Karl-Göran tycker det är roligt, när folk kommer och pratar. Men är han inte på det humöret, då hänger det ett stort lås i en kedja på hans dörr och det lönar sig inte att försöka klättra uppför och nedför alla hans stegar för att få tag på honom. När han inte vill, då är han inte inne. Eller också är han på inköpsrond.

— Och nu fyller man ju år igen, säger han med ett brett grin och glimten i ögat. Åttio år, det är ganska mycket det! Jag hoppas bara att det inte blir lika mycket ståhej med tidningsintervjuer och uppvaktnings, som när jag fyllde sjuttiofem!

Men det vete katten, om inte Karl-Göran gillar det. Kanske så mycket att vita mössan och finkläderna kommer fram. Karl-Göran kan vara en "fin" karl, även utvändigt, när han någon gång lägger av sig arbetskläderna.